

[Prima Pagină](#) > ... > [Proceduri Judiciare](#) > [Cauze Civile](#) > [Care Este Instanța Competentă?](#) > [Germany](#)

Care este instanța competentă?

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Germania

Instanțele germane au competență internațională atunci când competența le este atribuită fie de dreptul Uniunii, fie de dreptul internațional autonom în materie de procedură civilă, care include convențiile internaționale. Acest articol se referă doar la aspecte ce țin de competența națională.

1 Ar trebui să mă adresez unei instanțe de drept comun sau unei instanțe specializate (de exemplu unei instanțe cu competențe în materie de litigii de muncă)?

În Germania există două sisteme diferite de instanțe pentru litigiile civile: instanțele civile (*Zivilgerichte*), care fac parte din instanțele de drept comun, și instanțele competente în conflicte de muncă (*Arbeitsgerichte*), care sunt instanțe specializate.

Instanțele competente în conflicte de muncă au competență asupra tuturor litigiilor civile dintre angajați și angajatori și asupra litigiilor dintre părțile la contracte colective de muncă. Celelalte domenii care sunt de competența instanțelor competente în conflicte de muncă sunt prevăzute la articolele 2-3 din Legea instanțelor competente în conflicte de muncă (*Arbeitsgerichtsgesetz*). Conform articolului 5 alineatul (1) a doua teză din aceeași lege, instanțele competente în conflicte de muncă au competență și asupra litigiilor dintre persoanele aflate într-o situație similară cu cea a angajaților și clienții acestora. Toate celelalte litigii civile intră în competența instanțelor civile.

2 În cazul în care instanțele de drept comun sunt competente în materie (respectiv acestea sunt instanțele care sunt responsabile de soluționarea unor astfel de cauze) cum pot ști cărei instanțe anume trebuie să mă adresez?

2.1 Există o diferență între instanțele de drept comun „inferioare” și „superioare” (de exemplu instanțe districtuale considerate instanțe inferioare și instanțe regionale considerate instanțe superioare) și, dacă există, care este instanța competentă pentru soluționarea cauzei mele?

Instanțele civile de prim grad de jurisdicție sunt instanțele locale (*Amtsgerichte*) și instanțele regionale (*Landgerichte*).

1. În principiu, litigiile civile se judecă la instanțele locale dacă suma în litigiu nu depășește 5 000 de euro și dacă instanța regională nu are competență exclusivă [articolul 23 alineatul (1) din Legea privind organizarea instanțelor (*Gerichtsverfassungsgesetz*)].

Instanțele locale au, de asemenea, competență exclusivă în domeniile descrise mai jos, indiferent de suma în litigiu (a se vedea articolele 23 și 23a din Legea privind organizarea instanțelor).

Instanțele locale au competența exclusivă de a judeca litigiile având ca obiect creanțe care decurg din contracte

de leasing rezidențial sau litigii privind existența unor astfel de contracte de leasing [articolul 23 alineatul (2) litera (a) din Legea privind organizarea instanțelor].

Instanțele locale au, de asemenea, competența exclusivă de a se pronunța asupra cauzelor familiale și, în general, au competență în soluționarea procedurilor necontencioase [articolul 23a alineatul (1) prima teză punctele 1 și 2 din Legea privind organizarea instanțelor].

Alte domenii în care instanțele locale au competență exclusivă, indiferent de suma în litigiu, sunt prevăzute la articolul 23 alineatul (2) literele (b)-(d) și (g) din Legea privind organizarea instanțelor [litigiile între călători și gazde, șoferi, navigatori/căpitani de navă sau funcționari responsabili cu plecările emigranților în porturile de îmbarcare, care se referă la facturile emise de gazde, la tarife, la taxele de traversare sau la transportul călătorilor și al bunurilor personale ale acestora ori la pierderea sau deteriorarea acestor bunuri, precum și litigiile dintre călători și comercianți care apar în legătură cu călătoria; litigiile prevăzute la articolul 43 alineatul (2) din Legea privind proprietatea asupra apartamentelor (*Wohnungseigentumsgesetz*) (instanțele locale au competență exclusivă în acest caz); litigiile privind daunele provocate de animale sălbatice; acțiunile în temeiul unui contract care este încheiat în legătură cu transferul unui teren către un succesor și care garantează cedentului un drept de abitație și de întreținere viageră (denumit în limba germană *Altenteilsvertrag* sau uneori *Leibgedingsvertrag*, *Leibzuchtvertrag* ori *Auszugsvertrag*)].

2. La instanțele regionale se judecă în primă instanță litigiile civile care nu sunt de competența instanțelor locale [articolul 71 alineatul (1) din Legea privind organizarea instanțelor]. Este vorba, în principal, de litigii a căror sumă depășește 5 000 de euro.

Articolul 71 alineatul (2) din Legea privind organizarea instanțelor precizează o serie de domenii în care instanțele regionale au competența exclusivă de a judeca, indiferent de suma în litigiu. În conformitate cu această dispoziție, printre domeniile în care instanțele regionale au competență exclusivă se numără:

- acțiunile în răspundere civilă împotriva statului născute din îndeplinirea incorectă a atribuțiilor de către funcționarii publici (*Amtshaftung*);
- cererile de despăgubire ca urmare a furnizării unor informații false privind piața de capital sau a nefurnizării unor astfel de informații și
- litigiile care se referă la dreptul unui client al unei firme de construcții de a impune modificări și la dreptul antreprenorului de a-și adapta remunerația în consecință în cadrul contractelor de construcție, astfel cum se menționează la articolul 650b din Codul civil (*Bürgerliches Gesetzbuch*).

Alte domenii în care instanțele regionale au competență exclusivă sunt prevăzute și în alte dispoziții ale legilor federale, de exemplu în domeniul proprietății industriale [a se vedea, de exemplu, articolul 140 alineatul (1) din Legea privind mărcile comerciale (*Markengesetz*)].

De asemenea, pot fi înființate camere pentru judecarea cauzelor comerciale în cadrul instanțelor regionale (articolul 93 din Legea privind organizarea instanțelor). Acestea au competență în soluționarea cauzelor comerciale, astfel cum sunt definite la articolul 95 din Legea privind organizarea instanțelor. Una dintre părți trebuie să solicite judecarea cauzei de către camera pentru cauze comerciale [articolul 96 alineatul (1) și articolul 98 alineatul (1) prima teză din Legea privind organizarea instanțelor].

În conformitate cu Legea privind consolidarea poziției Germaniei ca centru judiciar (*Justizstandort-Stärkungsgesetz*, Monitorul Oficial al Republicii Federale Germania 2024 I nr. 302), care intră în vigoare la 1 aprilie 2025, statele federale (*Länder*) au, de asemenea, opțiunea de a atribui instanțelor regionale superioare (*Oberlandesgerichte*) competență în primă instanță în anumite cauze civile comerciale menționate în lege [a se vedea articolul 119b alineatul (1) din Legea privind organizarea instanțelor]. Prin acordul părților, o astfel de instanță poate fi competentă să soluționeze în primă instanță litigiile în cazul cărora suma în litigiu este o sumă minimă specificată.

2.2 Competența teritorială (instanța din orașul A sau din orașul B este instanța competentă în ceea ce privește cauza mea?)

2.2.1 Regula în materie de competență teritorială

În Germania, conform principiului care decurge din dispozițiile referitoare la competența generală prevăzute la

articolele 12-18 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung*, ZPO), competența teritorială este determinată de locul de reședință al pârâtului (articolul 12 din ZPO). În cazul în care pârâtul nu are un loc de reședință, punctul de referință îl constituie locul de ședere în Germania; în cazul în care nu se cunoaște locul de ședere, se consideră ca punct de referință ultimul loc de reședință al acestuia (articolul 16 din ZPO). În cazul persoanelor juridice, competența teritorială este determinată de sediul social al persoanei juridice respective (articolul 17 din Codul de procedură civilă).

2.2.2 Reglementări particulare

2.2.2.1 Când pot alege între instanța din raza teritorială în care pârâtul își are domiciliul (instanța determinată prin aplicarea regulii de bază) și o altă instanță?

Pentru anumite tipuri de cauze, reclamantul poate alege o altă jurisdicție (specială, dar nu exclusivă) decât cea în care se află locul de reședință al pârâtului. În continuare sunt prezentate câteva exemple.

* Litigiile născute dintr-un raport contractual și litigiile cu privire la existența unui contract pot fi aduse, de asemenea, în fața instanței de la locul în care trebuie îndeplinită obligația în cauză [*„Besonderer Gerichtsstand des Erfüllungsorts”* – competența specială privind locul de îndeplinire, articolul 29 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Un acord în ceea ce privește locul de îndeplinire este relevant din punct de vedere procedural numai în cazul în care părțile contractante fac parte dintr-o categorie de persoane autorizate să încheie acorduri privind alegerea jurisdicției, în temeiul articolului 38 alineatul (1) din Codul de procedură civilă sau în cazul în care acordul a fost încheiat după nașterea litigiului (a se vedea răspunsul la întrebarea 2.2.2.3).

Termenul „raport contractual” se referă la toate contractele reglementate de dreptul obligațiilor, indiferent de tipul de obligație. Aceeași dispoziție se aplică și în cauzele în care competența aparține instanțelor competente în conflicte de muncă [articolul 46 alineatul (2) din Legea instanțelor competente în conflicte de muncă].

* Acțiunile care decurg din fapte ilicite pot fi judecate și de instanța în a cărei rază teritorială a avut loc fapta în cauză (articolul 32 din Codul de procedură civilă).

* Acțiunile introduse în temeiul Legii privind codul rutier (*Straßenverkehrsgesetz*) pot fi judecate și de instanța în a cărei rază teritorială s-a produs evenimentul vătămător, și anume accidentul rutier (articolul 20 din lege).

* Ca parte a unei proceduri penale, victima unei infracțiuni poate să introducă, la instanța unde s-a formulat plângerea penală, o cerere cu privire la drepturile care i se cuvin în baza legislației privind proprietatea, ca urmare a infracțiunii [constituirea ca parte civilă (*Adhäsionsverfahren*) în temeiul articolelor 403 și 404 din Codul de procedură penală (*Strafprozessordnung*)].

* Competența teritorială în procedurile de divorț este reglementată la articolul 122 din Legea privind procedurile în materie de familie și procedurile necontencioase (*Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit*). În temeiul acestei dispoziții, competența exclusivă aparține instanței pentru familie (*Familiengericht*) (o secție a instanței locale) în a cărei rază teritorială locuiește în mod obișnuit unul dintre soți împreună cu toți copiii minori comuni ai cuplului (și anume centrul efectiv al intereselor). În cazul în care, la momentul notificării sau comunicării cererii către pârât (*Eintritt der Rechtshängigkeit*), nu există o astfel de reședință obișnuită împreună cu toți copiii minori ai cuplului, competența exclusivă aparține instanței pentru familie în a cărei rază teritorială locuiește în mod obișnuit unul dintre soți împreună cu unii dintre copiii minori ai cuplului, cu condiția ca niciunul dintre copiii comuni ai cuplului să nu aibă reședința obișnuită împreună cu celălalt soț.

În cazul în care nu este îndeplinită niciuna dintre condițiile menționate anterior pentru stabilirea competenței, instanța pentru familie în a cărei rază teritorială soții au avut ultima reședință obișnuită împreună are competență exclusivă dacă unul dintre soți are încă reședința obișnuită în locul respectiv, în momentul în care cererea este notificată sau comunicată pârâtului. În cazul în care nici această condiție nu este îndeplinită, competența este determinată de locul de reședință obișnuită al pârâtului, cu excepția cazului în care pârâtul nu are un loc de reședință obișnuită în Germania, caz în care se ia în considerare locul de reședință obișnuită al reclamantului.

În cazul în care nu este îndeplinită niciuna dintre condițiile de competență menționate anterior, competența exclusivă aparține instanței pentru familie de pe lângă instanța locală din Berlin-Schöneberg.

* Competența teritorială în cauze legate de întreținere este reglementată la articolul 232 din Legea privind procedurile în materie de familie și procedurile necontencioase. În ceea ce privește întreținerea soților/soțiilor sau a copiilor, în timp ce o procedură în materie matrimonială este pendinte în fața unei instanțe, competența exclusivă aparține instanței de prim grad de jurisdicție în fața căreia a fost sau este introdusă cauza.

În cazul în care o procedură în materie matrimonială nu este sau nu mai este pendinte, instanța în a cărei rază teritorială își are reședința obișnuită copilul sau părintele autorizat să acționeze în numele copilului minor are competență exclusivă într-o cauză referitoare la întreținerea unui copil minor sau echivalent. Această dispoziție nu se aplică în cazul în care copilul sau părintele își are reședința obișnuită într-o altă țară decât Germania.

Pentru toate celelalte aspecte legate de întreținere (întreținerea soților sau a copiilor care nu face obiectul dispozițiilor descrise anterior, dar și, de exemplu, întreținerea nepoților, a părinților sau a mamelor copiilor născuți în afara căsătoriei), se aplică în continuare dispozițiile generale, adică principalul factor determinant este locul în care pârâtul își are reședința obișnuită. Cu toate acestea, în unele situații speciale, jurisdicția poate fi aleasă în conformitate cu articolul 232 alineatul (3) a doua teză din Legea privind procedurile în materie de familie și procedurile necontencioase (1. în cazul cererilor formulate de unul dintre părinți împotriva celuilalt părinte cu privire la (a) întreținerea care trebuie asigurată, prin lege, ca urmare a unei căsătorii sau (b) un drept în temeiul articolului 1615I din Codul civil – poate fi aleasă instanța în fața căreia este pendinte procedura în primă instanță cu privire la întreținerea copilului; 2. în cazul unei cereri formulate de un copil pentru a se asigura că ambii părinți își îndeplinesc obligația de întreținere – instanța competentă să soluționeze cererea împotriva unuia dintre părinți; 3. în cazul în care pârâtul nu are un loc de reședință în Germania, instanța de la reședința obișnuită a reclamantului).

* Secțiunea 152 din Legea privind procedurile în materie de familie și procedurile necontencioase aplică aceleași dispoziții procedurilor referitoare la răspunderea părintească sau la acordurile de vizitare a copiilor. Astfel, în cazul în care procedura de divorț este pendinte în fața unei instanțe, aceeași instanță este competentă să soluționeze și procedurile referitoare la răspunderea părintească sau la acordurile de vizitare a copiilor. În cazul în care nu este pendinte nicio procedură în materie matrimonială, factorul determinant este reședința obișnuită a copilului. Momentul de referință pentru stabilirea competenței este data la care este sesizată instanța.

* Competența teritorială în procedurile necontencioase este stabilită din perspective foarte diferite, întrucât acest tip de chestiuni nu implică, în general, acțiuni între părți, ci se referă la asigurarea protecției jurisdicționale.

În cazul în care cauza se referă la o persoană fizică, competența depinde, în general, de locul în care persoana respectivă își are reședința obișnuită, cu excepția cazului în care acțiunea necesară indică un alt loc. Acest lucru este reglementat la articolul 272 din Legea privind procedurile în materie de familie și procedurile necontencioase, pentru cauzele referitoare la tutela legală, la articolul 313 din aceeași lege, pentru cauzele referitoare la internarea nevoluntară, și la articolul 416, pentru cauzele referitoare la privarea de libertate.

În cazul persoanelor juridice [de exemplu, al unei societăți pe acțiuni (*Aktiengesellschaft*), al unei societăți cu răspundere limitată (*Gesellschaft mit beschränkter Haftung*) sau al unei asociații înregistrate (*eingetragener Verein*)] sau al grupurilor de persoane tratate ca atare în temeiul dreptului procedural [de exemplu, o societate în nume colectiv (*offene Handelsgesellschaft*) sau o societate în comandită simplă (*Kommanditgesellschaft*)], competența în materie de protecție jurisdicțională, de exemplu în cauzele referitoare la înregistrarea în registrele publice sau în procedurile în temeiul dreptului societăților comerciale, este stabilită pe baza sediului social al asociației sau al societății respective. În cazul în care o persoană fizică acționează în calitate de întreprinzător individual, factorul determinant este reprezentat de locul în care aceasta este stabilită. Dispozițiile privind competența teritorială în cauzele referitoare la înregistrare și în procedurile în temeiul dreptului societăților comerciale sunt prevăzute la articolele 376 și 377 din Legea privind procedurile în materie de familie și procedurile necontencioase, uneori coroborate cu dispozițiile prevăzute de dreptul landului respectiv.

Într-o cauză succesorală, competența aparține, în general, instanței în a cărei rază teritorială defunctul a avut ultima reședință obișnuită [articolul 343 alineatul (1) din Legea privind procedurile în materie de familie și procedurile necontencioase]. În anumite situații, competența se poate întemeia pe articolul 343 alineatul (2) sau alineatul (3) sau pe articolul 344 din lege. În acest caz, ar trebui să se facă referire în special la articolul 344 alineatul (7) din lege care permite unui moștenitor ce nu are reședința obișnuită în raza teritorială a instanței successorale care are competența generală să refuze o moștenire sau să facă alte declarații privind dreptul la moștenire, de această dată, în fața instanței successorale în a cărei rază teritorială își are reședința obișnuită.

În calitatea sa de registru funciar, instanța locală în a cărei rază teritorială se află terenul este competentă în cauzele referitoare la înscrierea în cartea funciară. Competența teritorială în cauzele referitoare la înscrierea în cartea funciară este reglementată de articolul 1 din Regulamentul privind cartea funciară (*Grundbuchordnung*), uneori coroborat cu dispozițiile prevăzute de dreptul landului respectiv.

2.2.2.2 Când am obligația să aleg o instanță diferită de cea din raza teritorială în care pârâtul își are domiciliul (instanță determinată prin aplicarea regulii de bază)?

Dacă legea prevede în mod expres o instanță care are competență exclusivă, aceasta are prioritate față de orice altă instanță, adică acțiunea poate fi introdusă (și este admisibilă) doar la instanța care are competență exclusivă. Anumite cazuri de competență exclusivă sunt prevăzute în Codul de procedură civilă, în timp ce altele decurg din legi speciale, cum ar fi Legea privind procedurile în materie de familie și procedurile necontencioase (a se vedea, de exemplu, articolul 122 din această lege). În continuare sunt prezentate câteva exemple de competență exclusivă în temeiul Codului de procedură civilă.

* În ceea ce privește anumite proceduri referitoare la terenuri sau la un drept echivalent unui teren [de exemplu, un drept de suprafață (*Erbbaurecht*)], instanța în a cărei rază teritorială se află bunul imobil are competență teritorială exclusivă. Aceleași dispoziții se aplică și în cazul procedurilor având ca obiect dreptul de proprietate asupra unui bun sau sarcinile care grevează un bun, litigiile născute din degrevarea de sarcini, acțiunile posesorii, litigiile legate de limitele proprietății și acțiunile de partaj (articolul 24 din Codul de procedură civilă).

* În ceea ce privește litigiile care decurg din relațiile de închiriere a unor spații sau litigiile privind existența unor astfel de relații, instanța în a cărei rază teritorială se află spațiile închiriate are competență teritorială exclusivă [articolul 29a alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Această dispoziție nu se aplică însă închirierii de spații de locuit pentru uz temporar (case de vacanță, camere de hotel etc.) sau de spații amenajate pentru chiriași individuali, și nici închirierii de case sau spații pentru îndeplinirea unor sarcini publice [articolul 29a alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

* În ceea ce privește acțiunile introduse împotriva operatorului unei instalații situate în Germania, în care se solicită despăgubiri pentru daunele provocate de un efect asupra mediului, instanța în a cărei rază teritorială s-a produs efectul instalației asupra mediului are competență exclusivă (articolul 32a din Codul de procedură civilă).

* În ceea ce privește acțiunile prin care se solicită despăgubiri ca urmare a unor informații publice false sau înșelătoare privind piața de capital sau a neinformării publicului în această privință sau în ceea ce privește acțiunile privind îndeplinirea unui contract în temeiul unei oferte în conformitate cu Legea privind achiziția și preluarea de titluri de valoare (*Wertpapiererwerbs- und Übernahmegesetz*), instanța de la sediul social al (a) emitentului în cauză, (b) ofertantului în cauză, în cazul altor investiții de capital, sau (c) societății vizate are competență exclusivă dacă sediul social se află în Germania și acțiunea este îndreptată împotriva emitentului, a ofertantului sau a societății vizate, chiar dacă nu exclusiv (articolul 32b din Codul de procedură civilă).

* În procedurile de „somație de plată”, instanța care are competență exclusivă este instanța locală de la punctul de referință pentru jurisdicție al solicitantului, adică, de regulă, locul de reședință sau – în cazul în care solicitantul este o persoană juridică – locul în care se află sediul său social [articolul 689 alineatul (2) prima teză din Codul de procedură civilă]. Dacă pe baza domiciliului solicitantului nu se poate stabili un punct de referință pentru jurisdicție în Germania, competența exclusivă îi revine instanței locale din Berlin-Wedding. Aceste dispoziții se aplică chiar și în cazul în care alte acte legislative prevăd dispoziții contrare privind competența exclusivă.

* În procedurile de executare silită, instanța care are competență exclusivă este instanța locală în a cărei rază teritorială urmează să aibă loc sau a avut loc executarea silită [articolul 764 alineatul (2) și articolul 802 din Codul de procedură civilă]. Instanța competentă în ceea ce privește executarea creanțelor financiare și a altor drepturi asupra bunurilor este instanța locală de la locul în care debitorul își are reședința [articolul 828 alineatul (2) din Codul de procedură civilă]. În cazul vânzării forțate prin licitație sau al administrării forțate a unui bun imobil, instanța care are competență teritorială exclusivă, în calitate de instanță executorie, este instanța locală în a cărei rază teritorială este situat bunul imobil respectiv [articolul 1 alineatul (1) și articolul 146 din Legea privind executările silite prin licitație și administrarea judiciară (*Gesetz über die Zwangsversteigerung und die Zwangsverwaltung*) și articolele 802 și 869 din Codul de procedură civilă].

Dacă o terță parte introduce o cerere pretinzând că deține un titlu de proprietate care previne executarea unui

bun ce face obiectul executării silită, competența exclusivă revine instanței în a cărei rază teritorială se desfășoară procedura de executare silită [articolul 771 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

* Obligațiile care nu pot fi delegate altor persoane (*unvertretbare Handlungen*), indiferent dacă sunt obligații de a acționa, de a tolera lucruri sau de a se abține de la acestea, pot fi executate de instanța de prim grad de jurisdicție pentru cauza respectivă (articolele 894, 895, 888, 890 din Codul de procedură civilă). Instanța competentă să soluționeze acțiunile care se opun executării unui titlu pronunțată printr-o hotărâre judecătorească este tot instanța de prim grad de jurisdicție [articolul 767 alineatul (1) din Codul de procedură civilă].

2.2.2.3 Pot părțile însele să atribuie competență unei instanțe care altfel nu ar fi competentă?

a) Acorduri

Codul de procedură civilă prevede posibilitatea încheierii de acorduri privind alegerea jurisdicției. Conform articolului 38 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, o instanță de prim grad de jurisdicție care, în funcție de obiect sau de loc, nu are competență poate dobândi competență prin acordul expres sau tacit al părților, dacă părțile la acord sunt comercianți, persoane juridice de drept public sau fonduri alocate în temeiul dreptului public. Acordurile prin care se atribuie competența unei anumite instanțe de prim grad de jurisdicție sunt, de asemenea, permise în cazul în care cel puțin una dintre părțile la acord nu are un punct de referință pentru jurisdicție în Germania [articolul 38 alineatul (2) prima teză din Codul de procedură civilă]. În acest caz, acordul trebuie să fie încheiat în scris sau, în cazul unui acord verbal, să fie confirmat în scris. În cazul în care una dintre părți are un punct de referință pentru jurisdicție în Germania, instanța poate fi aleasă în Germania numai dacă partea respectivă are punctul de referință pentru jurisdicție în acest stat sau dacă instanța are competență specială.

Conform articolului 38 alineatul (3) din Codul de procedură civilă, acordul privind alegerea jurisdicției este admisibil numai în cazul în care este încheiat în mod expres și în scris după apariția litigiului sau pentru a acoperi posibilitatea ca viitorul pârât să își stabilească domiciliul sau reședința obișnuită în străinătate după încheierea contractului sau ca domiciliul sau reședința obișnuită a acestuia să nu fie cunoscută în momentul introducerii acțiunii.

Acordul privind alegerea jurisdicției trebuie să se refere întotdeauna la un anumit raport juridic și la litigiile juridice născute din acesta. În cazul în care această condiție nu este îndeplinită, acordul nu este valabil [articolul 40 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. Acordurile privind alegerea jurisdicției sunt inadmisibile și în cazul cererilor de altă natură decât financiară care sunt înaintate instanței locale, indiferent de suma în litigiu [articolul 40 alineatul (2) punctul 1 din Codul de procedură civilă]. De asemenea, acestea nu sunt posibile în cauzele în care competența exclusivă este stabilită prin lege [articolul 40 alineatul (2) punctul 2 din Codul de procedură civilă].

Acordurile privind alegerea jurisdicției care sunt întocmite în forma cerută de lege au caracter juridic obligatoriu pentru instanțe. Reiese din textul acordului dacă s-a convenit asupra competenței exclusive.

b) Participarea la proceduri judiciare fără a contesta competența instanței (*rügeloss Verhandlung*)

O instanță de prim grad de jurisdicție este considerată competentă din punct de vedere juridic și în cazul în care pârâtul prezintă o pledoarie cu privire la fondul cauzei, fără a contesta competența instanței (articolul 39 din Codul de procedură civilă). În cadrul procedurilor aflate pe rolul instanțelor locale, această consecință juridică apare numai dacă instanța a atras atenția asupra ei (articolul 504 din Codul de procedură civilă).

Totuși, în temeiul articolului 40 alineatul (2) a doua teză din Codul de procedură civilă, competența asupra unei acțiuni nu poate fi stabilită în acest mod (și anume ca urmare a participării pârâtului la o procedură judiciară fără a contesta competența instanței) în cazul în care un acord privind alegerea jurisdicției ar fi inadmisibil (a se vedea mai sus: litigii de altă natură decât financiară și competența exclusivă).

3 În cazul în care o cauză este de competența unei instanțe specializate,

cum pot afla cărei instanțe trebuie să mă adresez?

Instanțele competente în conflicte de muncă au particularități nu numai în ceea ce privește obiectul asupra căruia sunt competente în temeiul articolelor 2-3 din Legea privind instanțele competente în conflicte de muncă (*Arbeitsgerichtsgesetz*).

Acestea au particularități și în ceea ce privește competența teritorială. În cazul procedurilor care conduc la pronunțarea unei hotărâri („procedură contencioasă”) (*Urteilsverfahren*) în sensul articolului 2 din Legea privind instanțele competente în conflicte de muncă, punctul de plecare este o trimitere la dispozițiile generale prevăzute în Codul de procedură civilă [articolul 46 alineatul (2) prima teză din cod]. Prin urmare, se aplică dispozițiile privind competența teritorială prevăzute în Codul de procedură civilă. Totuși, articolul 48 alineatul (1a) din Legea privind instanțele competente în conflicte de muncă stipulează că locul de desfășurare a activității este o jurisdicție specială în care pot fi inițiate, de asemenea, proceduri. În cazul acordurilor privind alegerea jurisdicției, se aplică dispozițiile generale descrise în răspunsul la întrebarea 2.2.2.3. Totuși, ar trebui precizat faptul că, în cazul anumitor litigii, articolul 48 alineatul (2) din Legea privind instanțele competente în conflicte de muncă autorizează părțile la un contract colectiv de muncă să specifice competența unei instanțe care nu are în mod automat competență teritorială, prin derogare de la articolul 38 din Codul de procedură civilă.

În cazul procedurilor care conduc la pronunțarea unei încheieri („procedură necontencioasă”) (*Beschlussverfahren*) în sensul articolului 2a din Legea privind instanțele competente în conflicte de muncă, articolul 82 alineatul (1) din lege prevede jurisdicția exclusivă a locului de desfășurare a activității sau a sediului social al întreprinderii.

■ Ultima actualizare: 30/01/2026

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.